



SLOVENSKÁ REPUBLIKA

## UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 528/2020-29

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 19. novembra 2020 v senáte zloženom z predsedu senátu Ľuboša Szigetiho, zo sudkyne Jany Laššákovej a sudcu Petra Molnára (sudca spravodajca) predbežne prerokoval ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Malacká cesta 5680/2B, Pezinok, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Okresného súdu Košice I sp. zn. 22 C 182/2004 z 11. novembra 2019, 18. decembra 2019 a 27. januára 2020 a jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných priet'ahov podľa čl. 48 ods. 2 Ústavy Slovenskej republiky a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd postupom Okresného súdu Košice I v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 182/2004 a takto

### **r o z h o d o l :**

Ústavnú sťažnosť [REDAKOVANÉ] o d m i e t a .

## O d ô v o d n e n i e :

### I.

1. Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 17. apríla 2020 doručená ústavná sťažnosť [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ] (ďalej len „sťažovateľ“), zastúpeného advokátkou JUDr. Emíliou Korčekovou, Malacká cesta 5680/2B, Pezinok, vo veci namietaného porušenia jeho základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 36 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“) a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) uzneseniami Okresného súdu Košice I (ďalej len „okresný súd“) sp. zn. 22 C 182/2004 z 11. novembra 2019, 18. decembra 2019 a 27. januára 2020 a jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v konaní vedenom pod sp. zn. 22 C 182/2004 (ďalej len „namietané konanie“).

2. Z obsahu ústavnej sťažnosti a jej príloh vyplýva, že sťažovateľ bol účastníkom namietaného konania, vedeného pred okresným súdom na základe ním podanej žaloby na ochranu osobnosti, ktoré sa skončilo rozsudkom okresného súdu z 2. marca 2017, ktorým bola žaloba sťažovateľa zamietnutá a následne bol prvostupňový rozsudok okresného súdu potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Košiciach z 27. februára 2019. Sťažovateľ uplatnil proti druhostupňovému rozhodnutiu dovolanie, pričom bol vyzvaný k úhrade súdneho poplatku za podaný opravný prostriedok. Sťažovateľ na predmetnú výzvu reagoval podaním žiadosti o oslobodenie od súdnych poplatkov, o ktorej bolo rozhodnuté uznesením okresného súdu sp. zn. 22 C 182/2004 z 11. novembra 2019 tak, že sťažovateľovi nebolo oslobodenie od súdnych poplatkov priznané. Následne okresný súd uznesením sp. zn. 22 C 182/2004 z 18. decembra 2019 dovolacie konanie pre nezaplatenie súdneho poplatku zastavil. O sťažnosti sťažovateľa podanej podľa § 239

ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok v znení neskorších predpisov (ďalej len „CSP“) proti tomuto uzneseniu rozhodol okresný súd uznesením sp. zn. 22 C/182/2004 z 27. januára 2020, ktorým sťažnosť ako nedôvodnú zamietol.

3. V ústavnej sťažnosti sťažovateľ uvádza, že vníma konanie o jeho návrhu na ochranu osobnosti ako jeden celok, teda vrátane dovolacieho konania, pričom argumentuje, že napriek nálezu ústavného súdu sp. zn. III. ÚS 586/2012 z 12. marca 2013, ktorý v minulosti konštatoval zbytočné priet'ahy v postupe okresného súdu v namietanom konaní, jeho právna neistota v otázke výsledku konania stále trvá a vinou okresného súdu k právoplatnému rozhodnutiu dosiaľ nedošlo. V uvedenom postupe okresného súdu vidí sťažovateľ porušenie svojho základného práva zaručeného čl. 48 ods. 2 ústavy a jeho práva zaručeného čl. 6 ods. 1 dohovoru.

4. Vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu sp. zn. 22 C 182/2004 z 11. novembra 2019, ktorým tento nepriznal sťažovateľovi oslobodenie od súdnych poplatkov, sťažovateľ dôvodí, že ho okresný súd pred vydaním predmetného rozhodnutia nevyzval k osvedčeniu jeho majetkových pomerov a nedoručil mu ani príslušné tlačivo na účel zdokladovania jeho pomerov. Takýto postup okresného súdu považuje sťažovateľ za odňatie možnosti konať pred súdom a teda porušenie všetkých jeho označených práv.

5. Pokiaľ ide o uznesenia okresného súdu sp. zn. 22 C 182/2004 z 18. decembra 2019 a 27. januára 2020, ktorými došlo k zastaveniu dovolacieho konania, sťažovateľ namieta, že ho okresný súd po vydaní uznesenia o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov opätovne k úhrade súdneho poplatku nevyzval, hoc bol k tomu podľa názoru sťažovateľa povinný. Sťažovateľ uvádza, že tieto skutočnosti uviedol v sťažnosti podanej proti prvostupňovému rozhodnutiu okresného súdu o zastavení dovolacieho konania, okresný súd jej však nevyhovел a sťažnosť zamietol. Postup okresného súdu označuje sťažovateľ za nezákonný, arbitrárny a ústavne nekonformný.

6. Na základe všetkých uvedených skutočností sťažovateľ žiada, aby ústavný súd v jeho veci rozhodol nálezom, ktorým by vyslovil porušenie jeho základných práv na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy a podľa čl. 36 ods. 1 listiny a práv na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 a na účinný prostriedok nápravy podľa čl. 13 dohovoru uzneseniami okresného súdu z 11. novembra 2019, 18. decembra 2019 a 27. januára 2020 a jeho základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie jeho záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postupom okresného súdu v namietanom konaní, označené rozhodnutia okresného súdu zrušil a vrátil mu vec sťažovateľa na ďalšie konanie a rozhodnutie, prikázal okresnému súdu konať vo veci sťažovateľa bez zbytočných prietáhov a priznal mu tiež náhradu trov právneho zastúpenia, ako aj primerané finančné zadosťučinenie v celkovej sume 15 000 €.

## II.

7. Podľa čl. 124 ústavy je ústavný súd nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti.

8. Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy rozhoduje ústavný súd o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

9. Podľa čl. 140 ústavy podrobnosti o organizácii ústavného súdu, o spôsobe konania pred ním a o postavení jeho sudcov ustanoví zákon. Týmto zákonom je zákon č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení zákona č. 413/2019 Z. z. (ďalej len „zákon o ústavnom súde“).

10. Ústavný súd podľa § 56 ods. 1 zákona o ústavnom súde každý návrh na začatie konania predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa, ak tento zákon v ustanovení § 9 neustanovuje inak. Pri predbežnom prerokovaní návrhu ústavný súd zisťuje, či dôvody uvedené v § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa § 56 ods. 2 zákona o ústavnom súde ústavný súd môže na predbežnom prerokovaní bez ústneho pojednávania uznesením odmietnuť návrh na začatie konania: a) na prerokovanie ktorého nemá ústavný súd právomoc, b) ktorý je podaný navrhovateľom bez zastúpenia podľa § 34 alebo § 35 a ústavný súd nevyhovel žiadosti navrhovateľa o ustanovenie právneho zástupcu podľa § 37, c) ktorý nemá náležitosti ustanovené zákonom, d) ktorý je neprípustný, e) ktorý je podaný zjavne neoprávnenou osobou, f) ktorý je podaný oneskorene, g) ktorý je zjavne neopodstatnený.

### III.

11. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti namieta porušenie svojich označených základných práv zaručených ústavou a listinou a práv zaručených dohovorom uzneseniami okresného súdu, ktorými nebolo sťažovateľovi v prvom prípade priznané oslobodenie od súdnych poplatkov za podané dovolanie a v druhom prípade bolo dovolacie konanie zastavené. Sťažovateľ v ústavnej sťažnosti formuluje aj námietku zbytočných prietahov spôsobených postupom okresného súdu v namietanom konaní, kde toto vníma spolu s dovolacím konaním ako jeden celok.

**K namietanému porušeniu označených práv zaručených ústavou, listinou a dohovorom uznesením okresného súdu sp. zn. 22 C 182/2004 z 11. novembra 2019**

12. Podľa § 124 zákona o ústavnom súde ústavnú sťažnosť možno podať do dvoch mesiacov od nadobudnutia právoplatnosti rozhodnutia, oznámenia opatrenia alebo upovedomenia o inom zásahu. Táto lehota sa pri opatrení alebo inom zásahu počíta odo dňa, keď sa sťažovateľ mohol o opatrení alebo inom zásahu dozvedieť. Ak rozhodnutie nadobúda právoplatnosť vyhlásením alebo oznámením a ak sa podľa osobitných predpisov

zároveň doručuje jeho písomné vyhotovenie, začína lehota plynúť dňom doručenia tohto písomného vyhotovenia sťažovateľovi; ak sa rozhodnutie doručuje len jeho zástupcovi, začína lehota plynúť dňom doručenia písomného vyhotovenia tohto rozhodnutia tomuto zástupcovi. Na základe súčinnosti poskytnutej okresným súdom ústavný súd zistil, že uznesenie okresného súdu sp. zn. 22 C 182/2004 z 11. novembra 2019 (o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov) bolo sťažovateľovi doručené 26. novembra 2019 (keď v zmysle 238 ods. 2 CSP nadobudlo v uvedený deň aj právoplatnosť). Ústavnú sťažnosť adresovanú ústavnému súdu sťažovateľ podal až 17. apríla 2020, teda dávno po uplynutí určenej zákonnej lehoty dvoch mesiacov, ktorá mu uplynula k 27. januáru 2020. Sumarizujúc uvedené, ústavný súd uzatvára, že ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 22 C 182/2004 z 11. novembra 2019 je nutné považovať za podanú oneskorene, keďže ústavná sťažnosť nebola podaná v lehote určenej § 124 zákona o ústavnom súde. V prípade podania sťažnosti po uplynutí zákonom ustanovenej lehoty zákon o ústavnom súde neumožňuje odpustiť zmeškanie tejto lehoty (napr. IV. ÚS 14/03, II. ÚS 695/2014). Ústavný súd tak ústavnú sťažnosť v označenej časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. f) zákona o ústavnom súde ako oneskorene podanú.

**K namietanému porušeniu označených práv zaručených ústavou, listinou a dohovorom uznesením okresného súdu sp. zn. 22 C 182/2004 z 18. decembra 2019**

13. V zmysle princípu subsidiarity zakotveného v čl. 127 ods. 1 ústavy poskytuje ústavný súd v konaní podľa čl. 127 ústavy ochranu základným právam alebo slobodám fyzických osôb a právnických osôb za podmienky, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd. Systém ústavnej ochrany základných práv a slobôd je teda rozdelený medzi všeobecné súdy a ústavný súd, pričom ochranu základným právam a slobodám poskytuje v zmysle ústavy primárne všeobecné súdnictvo a ústavný súd až subsidiárne. Vo vzťahu k uzneseniu okresného súdu sp. zn. 22 C 182/2004 z 18. decembra 2019 (o zastavení dovolacieho konania) disponoval sťažovateľ účinným prostriedkom procesnej obrany – sťažnosťou, ktorú aj využil. O sťažnosti proti uzneseniu vyššieho súdneho úradníka bol oprávnený a povinný rozhodnúť sudca okresného súdu. Existencia sťažnostného konania nepripúšťa možnosť ústavného súdu rozhodovať o uvedenom

uznesení, keďže sťažnosť v danom prípade predstavovala účinný právny prostriedok ochrany práv sťažovateľa vo vzťahu k napadnutému rozhodnutiu (porov. mutatis mutandis II. ÚS 13/01, IV. ÚS 102/09). Vzhľadom na túto skutočnosť ústavný súd pri predbežnom prerokovaní ústavnú sťažnosť sťažovateľa v označenej časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. a) zákona o ústavnom súde pre nedostatok právomoci.

**K namietanému porušeniu označených práv zaručených ústavou, listinou a dohovorom uznesením okresného súdu sp. zn. 22 C 182/2004 z 27. januára 2020**

14. V zmysle judikatúry ústavného súdu za zjavne neopodstatnenú sťažnosť možno považovať takú sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mal preskúmať po jej prijatí na ďalšie konanie (II. ÚS 70/00, IV. ÚS 66/02, I. ÚS 56/03).

15. Okresný súd v uznesení z 18. decembra 2019, ktorým dovolacie konanie zastavil, uviedol, že po doručení dovolania sťažovateľa okresnému súdu bol sťažovateľ výzvou z 20. septembra 2019 vyzvaný k úhrade súdneho poplatku za podané dovolanie, a to v lehote do desiatich dní odo dňa doručenia výzvy spolu s poučením o následkoch nezaplatenia súdneho poplatku (zastavenie konania). Predmetná výzva bola sťažovateľovi doručená 15. októbra 2019, pričom sťažovateľ požiadal po jej doručení okresný súd o oslobodenie od súdnych poplatkov, ktoré mu na základe uznesenia z 11. novembra 2019 nebolo priznané. Uznesenie o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov bolo sťažovateľovi doručené 26. novembra 2019 a v uvedený deň aj nadobudlo právoplatnosť. Podľa vyjadrenia okresného súdu sťažovateľ predmetný súdny poplatok za dovolanie v lehote desiatich dní od doručenia spomínanej výzvy neuhradil a neuhradil ho ani v lehote desiatich dní od doručenia uznesenia o nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov.

Okresný súd v uznesení sp. zn. 22 C 182/2004 z 27. januára 2020, ktorým zamietol sťažnosť sťažovateľa podanú proti uzneseniu o zastavení dovolacieho konania, uviedol, že v zmysle § 10 ods. 2 písm. e) zákona Slovenskej národnej rady č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch a poplatku za výpis z registra trestov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o súdnych poplatkoch“) pre nezaplatenie poplatku súd podľa § 9 konanie

nezastaví, ak do uplynutia lehoty na zaplatenie súdneho poplatku bol podaný návrh na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov, ktorému súd vyhovel; ak súd návrhu vyhovie len sčasti, vyzve poplatníka na zaplatenie súdneho poplatku v takom rozsahu, ktorého sa oslobodenie netýka. Okresný súd uvedené ustanovenie interpretoval tak, že nebol povinný sťažovateľa k zaplateniu súdneho poplatku opätovne vyzývať, pretože v sťažovateľovom prípade nešlo o situáciu predvídanú citovaným ustanovením (keď sa návrhu na priznanie oslobodenia od súdnych poplatkov sčasti vyhovie), keďže jeho návrhu na priznanie oslobodenia nebolo vyhovené v celom rozsahu.

16. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, v zmysle ktorej podstata základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 ústavy spočíva v tom, že každý sa môže domáhať ochrany svojich práv na súde. Tomuto oprávneniu zodpovedá povinnosť súdu nezávisle a nestranne vo veci konať tak, aby bola právu, ktorého porušenie sa namieta, poskytnutá ochrana v medziach zákonov, ktoré tento článok ústavy o základnom práve na súdnu ochranu vykonávajú [čl. 46 ods. 4 ústavy v spojení s čl. 51 ústavy (napr. III. ÚS 406/2014)]. Rámec povinností orgánov verejnej moci, proti ktorým smeruje právo na súdnu a inú právnu ochranu, upravuje čl. 2 ods. 2 ústavy, zakotvujúci princíp právneho štátu – viazanosť verejnej moci právom, podľa ktorého štátne orgány môžu konať iba na základe ústavy, v jej medziach a v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon. Každé konanie súdu, resp. iného orgánu verejnej moci, ktoré nie je súlade so zákonom, t. j. ak orgán verejnej moci nekoná v rozsahu a spôsobom, ktorý ustanoví zákon, protirečí príkazu ústavnej normy (napr. III. ÚS 406/2014). Ako vyplýva z predchádzajúceho bodu odôvodnenia tohto uznesenia, okresný súd sťažovateľovi celkom jasne ozrejmil, že postup okresného súdu, ktorý dovolacie konanie zastavil po nepriznaní oslobodenia od súdnych poplatkov, bez toho aby sťažovateľa opätovne vyzýval k zaplateniu poplatku, plne zodpovedal príslušným ustanoveniam zákona o súdnych poplatkoch. Sťažovateľ tak podľa názoru ústavného súdu dostal na svoje námietky o nezákonnosti postupu okresného súdu vyčerpávajúcu a zrozumiteľnú odpoveď, v ktorej bolo sťažovateľovi celkom jasne s poukazom na relevantnú právnu úpravu vysvetlené, že postup všeobecného súdu plne zodpovedal citovaných ustanoveniam zákona o súdnych poplatkoch. Ústavný súd je zároveň toho názoru, že odpoveď okresného súdu

nijako neodporuje zmyslu a účelu aplikovaných ustanovení zákona o súdnych poplatkoch, ktorý ukladá účastníkovi konania po predchádzajúcom (jedinom) poučení o poplatkovej povinnosti a následkoch jej nesplnenia uhradiť súdny poplatok v určenej lehote, ak je návrh účastníka na oslobodenie od súdnych poplatkov v plnom rozsahu neúspešný.

17. Vychádzajúc zo záverov uvedených v predchádzajúcom bode odôvodnenia tohto uznesenia, ústavný súd posúdil ústavnú sťažnosť sťažovateľa v časti smerujúcej proti uzneseniu okresného súdu sp. zn. 22 C/182/2004 z 27. januára 2020 ako zjavne neopodstatnenú a ako takú ju podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde odmietol.

**K namietanému porušeniu základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy a práva na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru postup okresného súdu v namietanom konaní**

18. Ústavný súd poukazuje na svoju ustálenú judikatúru, podľa ktorej je účelom základného práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov odstránenie stavu právnej neistoty, v ktorej sa nachádza osoba, domáhajúca sa rozhodnutia štátneho orgánu (III. ÚS 154/06, I. ÚS 76/03, II. ÚS 245/2019). Jednou zo základných pojmových náležitostí sťažnosti podľa čl. 127 ods. 1 ústavy je teda požiadavka smerovania sťažnosti proti aktuálnemu a trvajúcemu zásahu orgánov verejnej moci do základných práv sťažovateľa. Uvedený názor vychádza z princípu, podľa ktorého ústavná sťažnosť zohráva aj významnú preventívnu funkciu, a to ako účinný prostriedok, slúžiaci na to, aby sa predišlo zásahu do základných práv, a v prípade, že už k zásahu došlo, aby sa v porušovaní základných práv ďalej nepokračovalo (napr. IV. ÚS 104/03, IV. ÚS 73/05, III. ÚS 355/2012, II. ÚS 245/2019). Ústavný súd preto v rámci svojej rozhodovacej činnosti (napr. IV. ÚS 61/03, IV. ÚS 26/07, III. ÚS 41/07, II. ÚS 46/07, I. ÚS 96/07, II. ÚS 214/08, II. ÚS 245/2019) prezentuje už ustálený záver, že základnému právu na prerokovanie veci bez zbytočných prietáhov podľa čl. 48 ods. 2 ústavy (ako aj právu na prejednanie záležitosti v primeranej lehote podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru) sa poskytuje ochrana len vtedy, ak bola ústavná sťažnosť ústavnému súdu predložená

v čase, keď k namietanému porušeniu označeného základného práva došlo alebo porušenie v tomto čase ešte trvalo. Ako vyplýva z obsahu ústavnej sťažnosti a tiež z priložených rozhodnutí okresného súdu, o dovolaní sťažovateľa bolo právoplatne rozhodnuté k dátumu 18. február 2020, keďže dovolacie konanie bolo zastavené uznesením okresného súdu z 18. decembra 2019 a toto prvostupňové rozhodnutie bolo potvrdené uznesením okresného súdu z 27. januára 2020, ktoré bolo sťažovateľovi doručené 18. februára 2020.

19. Z uvedených skutočností vyplýva, že namietané konanie vo veci sťažovateľa, vedené pred okresným súdom, bolo v čase doručenia ústavnej sťažnosti ústavnému súdu právoplatne skončené zastavením dovolacieho konania. Sťažovateľ prostredníctvom právneho zástupcu doručil ústavnému súdu svoju ústavnú sťažnosť 17. apríla 2020. Ústavný súd na základe uvedeného konštatuje, že sťažovateľ, ktorý sa domáha ochrany svojich označených práv vo vzťahu k namietanému konaniu okresného súdu, sa so svojou ústavnou sťažnosťou na ústavný súd obrátil v čase, keď už tento prostriedok nápravy vo vzťahu k označenému konaniu okresného súdu nebol objektívne spôsobilý splniť svoj účel (obdobne pozri sp. zn. I. ÚS 572/2017, II. ÚS 245/2019). Ústavný súd preto ústavnú sťažnosť sťažovateľa v označenej časti odmietol podľa § 56 ods. 2 písm. g) zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnenú.

20. S ohľadom na všetky uvedené závery bolo o ústavnej sťažnosti sťažovateľa potrebné rozhodnúť tak, ako to je uvedené vo výroku tohto uznesenia.

**P o u č e n i e :** Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 19. novembra 2020

Luboš Szigeti  
predseda senátu